

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12477/2025
03.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина Алексинац, чији је пуномоћник Драгана Алексић, адвокат из ..., против тужене Општине Алексинац, коју заступа Правобранилаштво Општине Алексинац, ради накнаде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 433/25 од 25.03.2025. године, у седници одржаној 03.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 433/25 од 25.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 433/25 од 25.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 1206/23 од 19.11.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде за фактички заузети део кп бр .. КО ... и то заузетог дела парцеле путем у површини од 42 м², исплати износ од 12.180,00 динара, са законском затезном каматом почев од 19.11.2024. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужена по основу фактичке експропријације ималац права јавне својине на парцели досадашњег власника – тужиоца, на делу кп бр .. КО ..., површине 42 м², у уделу 42/633 и то у мерама и границама наведеним у овом ставу изреке, па је овлашћена да у поступку код СКН Алексинац изврши упис наведеног права ове непокретности у напред наведеним мерама и границама по основу ове пресуде, што је тужилац дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.288,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 433/25 од 25.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде тужиоцу на име фактичке експропријације његове катастарске парцеле. У споровима за исплату накнаде за земљиште које је без спроведеног управног поступка (чланови 25-36 Закона о експропријацији) и поступка одређивања накнаде (чланови 56-62 Закона о експропријацији и чланови 132-140 Закона о ванпарничном поступку) *de facto* одузето од његовог власника и приведено намени утврђеној планским актом као јавна површина - улица, постоји уједначена пракса судова по питању пасивне легитимације и висине накнаде. Обвезник исплате накнаде и пасивно легитимисана у том спору је јединица локалне самоуправе на чијој територији се фактички одузето земљиште налази, као титулар права јавне својине на јавној површини - улици (која није део ауто-пута или државног пута I и II реда), као добра у општој употреби у смислу члана 10. став 2. и 10. Закона о јавној својини, а висина накнаде се одређује по тржишној вредности земљишта у складу са чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију и члана 58. Устава Републике Србије. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен, донета је правилном применом материјалног права и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

По члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења и исплате накнаде за фактичку експропријацију тужилац је поднео 02.11.2023. године, а вредност предмета спора је 12.180,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић